

TRIBUNA LLIURE

ARTUR MAS

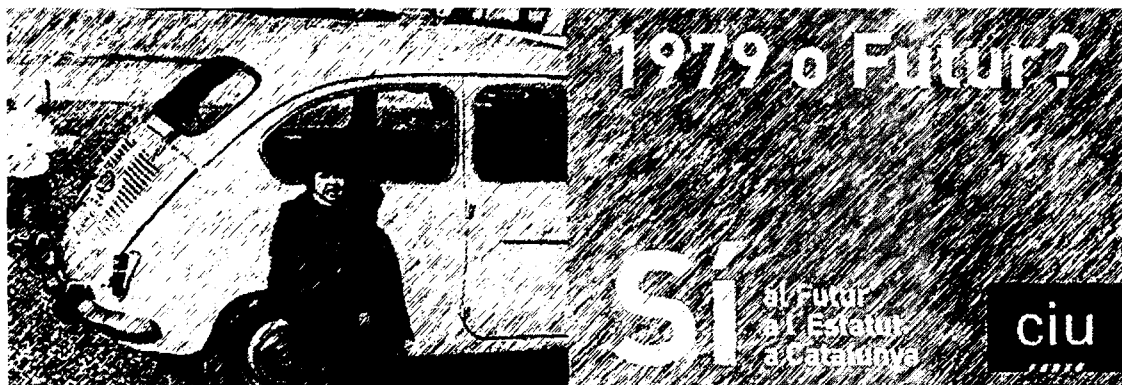
Un 'sí' per Catalunya

DESPRÉS DE MÉS de dos anys de treballs dels polítics catalans per dotar Catalunya de més instruments d'autogovern i de concretar-los en un nou Estatut, d'aquí a dues setmanes i escaig tocarà parlar als ciutadans.

Enrere quedaran les crítiques entre partits, la dura negociació a Madrid, les anades i vingudes de certes formacions en el sentit del seu vot, les gesticulacions excessives d'alguns... en definitiva, el soroll partidista que lamentablement ha acompanyat l'operació política de més calat que Catalunya ha plantejat des de fa molts anys en el seu més que difícil encaix dins de l'estat espanyol.

Més difícil serà oblidar les conseqüències que tot plegat ha tingut per al Govern català. Tothom té clar que Maragall ja ha firmat ja l'acta de defunció d'aquesta legislatura i es manté agònic al capdavant d'un executiu que està en la més absoluta provisionalitat. I així ho patim dia sí, dia també. Aquesta esperpèntica situació política no ens ha de fer perdre de vista que el pròxim 18 de juny, la qüestió a referendar no serà el tripartit sinó el nou Estatut. Insisteixo. Només el nou Estatut. Només el marc legal d'autogovern que volem per a Catalunya. El certificat del fracàs del Govern català cal reservar-lo per a les eleccions al Parlament, que s'han de celebrar a la tardor.

Fet aquest aclariment, que em sembla obvi, però que convé recordar per no fer el joc a aquells que voldrien eliminar amb un sol escac i mat l'Estatut i l'executiu

català, per condemnar Catalunya a una inevitable inestabilitat i així afeblir-la, cal centrar-se en donar un sí sense fissures a l'Estatut. Convençut i sense complexos. Com a nacionalista, puc afirmar que es tracta d'un text que ens dota qualitativament de moltes més eines d'autogovern i que, en tots els temes que vam definir com a centrals —el reconeixement nacional, el finançament i les competències— s'obté un salt endavant respecte el que avui tenim. I votar que *no*, no seria només quedar-nos igual, seria fer un pas enrere perquè l'Estatut del 79 tots reconeixem que ja ha caducat i que no és útil per afrontar els reptes

“A l'estiu un bon Estatut, a la tardor un govern que el desenvolupi, punt per punt, amb l'autoritat i la força que el país necessita”

de futur que Catalunya té com a nació. Ningú, doncs, pot acusar-nos de no nacionalistes per dir *sí*. Sí a un nou Estatut. Sí a més Catalunya.

L'excusa per negar un *sí* a favor del nostre país no pot ser el 30 de setembre. Amb el *sí* a l'Estatut que finalment ha sortit de les Corts espanyoles, que per cert reconeix per primera vegada des de 1714 que Catalunya és una nació amb drets històrics o que el català té els mateixos drets i deures que el castellà, no renunciem al text que va aprovar el Parlament de Catalunya. Al contrari, diem que aquest serà el nostre horitzó de treball per als pròxims anys i ens hi acostem més dient *sí* que optant pel *no*.

Tampoc es pot utilitzar la meua figura o la del president del Govern espanyol per escudar-se en el *no*. Perquè aquest Estatut no té noms i cognoms, és l'Estatut de Catalunya, tothom hi ha fet aportacions i, a excepció del PP, la resta de partits catalans hi vam creure des del principi, encara que

ara, per conjetures partidistes, algú vulgui fer-nos creure que no i faci apologia d'un independentisme utòpic per al qual no té ni full de ruta.

El *no* troba també terreny abonat en l'Espanya més rànica, la que tremola davant el potencial transformador del nou Estatut i que està representada per un Partit Popular que encarna el *no* en essència. La seva és una opció convençuda i coherent, des del principi de tot el procés. Legítima, sí, però de conseqüències devastadores per a Catalunya.

Davant el *no* tacticista d'ERC i el *no* espanyolista del PP, el *sí* de tots els qui creiem que el nou Estatut és el graó que ara cal pujar en el llarg i tortuós camí de la construcció nacional. Tal com ja he dit en diverses ocasions, a l'estiu un bon Estatut i a la tardor, un bon govern que el desenvolupi, article per article, amb l'autoritat i la força que Catalunya necessita.

✱ Artur Mas és president de Convergència i Unió